

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 297/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. P. T., K., zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., K., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11 Co/12/2010 z 22. apríla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. P. T. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júla 2010 doručená sťažnosť Mgr. P. T. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co/12/2010 z 22. apríla 2010 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol žalobcom v spore o ochranu osobnosti proti žalovanej obchodnej spoločnosti F., a. s., ktorá je vydavateľom týždenníka P. Predmet sporu sa dotýkal zverejnených článkov v tomto týždenníku (zo 16. augusta 2004, zo 4. apríla 2005 a z 30. mája 2005) súvisiacich s osobou sťažovateľa, ktoré sa podľa jeho názoru nezakladali na pravde. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 3 C 232/2006 zo 4. marca 2008 uložil žalovanej povinnosť ospravedlniť sa sťažovateľovi, pričom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vylúčil na samostatné konanie. Na odvolanie žalovanej krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Co 88/2008 z 26. novembra 2008 potvrdil prvostupňové rozhodnutie. Následne okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 51/2009 rozsudkom z 25. septembra 2009 zamietol sťažovateľom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy s odôvodnením, že sťažovateľ „*neuniesol dôkazné bremeno*“. Krajský súd napadnutým rozhodnutím rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny.

3. Sťažovateľ v podstatnom uviedol, že „*Súdy teda ustálili, že žaloba bola... opodstatnená a došlo k porušeniu práva sťažovateľa... Nezistili však podmienky pre aplikáciu § 13 ods. 2/OZ odôvodnením, že žalobca... neuniesol dôkazné bremeno...*

Uvedený záver bol... predčasný a odporca k nemu došiel po nespornom porušení procesných ustanovení... je zjavným porušením práva na riadny a spravodlivý proces...

Je (tiež, pozn.) v zjavnom rozpore s... princípom kontradiktórnosti konanie (správne má byť konania, pozn.) a napokon aj s právom na riadne odôvodnenie rozsudku postup, v ktorom súd nevykoná navrhnuté dôkazy, ktoré tvoria podstatný podklad jeho rozhodnutia...“. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazoval na nesprávnu interpretáciu ustanovenia § 120 ods. 4 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien (ďalej aj „OSP“) súdmi, keďže dôkazy predložil „*pred skončením dokazovania*“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1/ Krajský súd... porušil v konaní vedenom pod sp. zn. 11Co/12/2010 a rozsudkom... vynesenom 22. 4. 2010 základné práva sťažovateľa, chránené článkami 46 ods. 1/ a 20 ods. 1/ Ústavy... a článkami 6 ods. 1/ Dohovoru... a 1 ods. 1/ Protokolu k Dohovoru.

2. Uvedený rozsudok sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súd... na ďalšie konanie.

3. Krajský súd... je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy vzniknuté v súvislosti s týmto konaním. “.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

II.A

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

7. Sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co/12/2010 a jeho rozsudkom z 22. apríla 2010. Jeho podstatná argumentácia spočívala (bod 3) v nesprávnej interpretácii § 120 OSP súdmi (ktoré ustanovenie „*vyložili nesprávne*“). V nadväznosti na to sťažovateľ nesúhlasil s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym názorom súdu, teda s interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jeho právnej veci.

8. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

9. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

10. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí sp. zn. 11 Co 12/2010 z 22. apríla 2010 v podstatnom uviedol:

„Odvolací súd... zistil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne. Prvostupňový súd správne zistil skutkový stav, správne vyvodil právne závery a vo veci aj správne rozhodol. Odvolací súd konštatuje správnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

K jednotlivým námietkam odvolateľa dodáva, že podľa § 13 ods. 2 O. z., pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal, že jednak nebolo preukázané, žeby u žalobcu došlo k zníženiu ľudskej dôstojnosti a jeho vážnosti v značnej miere a v takom rozsahu, aby mohol priznať nemajetkovú ujmu v peniazoch a že zverejnenie ospravedlnenia, ktoré bolo uložené žalovanému postačuje. S týmto právnym záverom súdu prvého stupňa sa odvolací súd stotožnil. Svoj záver prijal po riadnom a úplnom dokazovaní, súčasťou ktorého bolo aj dokazovanie vykonané oboznámením s celým obsahom spisu sp. zn. 3 C 232/06, tiež aj výsluchom svedkov. Preto nebolo možné súdu prvého stupňa vytknúť nekontinuitu medzi prvým rozhodnutím a napadnutým rozhodnutím. Vo svojom rozhodnutí žiadnym spôsobom nekonštatoval a neprijal záver o tom, že ust. § 13 ods. 2 O. z. je neaplikovateľné. Naopak, došiel k záveru, že je primerané iba zadosťučinenie v zmysle § 13 ods. 1 O. z. Pokiaľ žalobca namietal nesprávne hodnotenie dôkazov, v tomto smere odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd vyčerpávajúcim spôsobom vyhodnotil dôkazy. Správne uviedol presnú výpoveď toho-ktorého svedka, čo uviedol a k výpovedi svedkov prijal aj svoje vlastné právne závery.

... o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch možno hovoriť iba vtedy, ak sa zásah do cti a dôstojnosti dotkne mravnej integrity fyzickej osoby natolko, že sa zároveň zníži jej vážnosť u iných a tým sa ohrozí jej postavenie a uplatnenie v spoločnosti a súčasne nepostačuje iba zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia.

V konaní sa musí preto preukázať, že sú tu okolnosti dokazujúce, že v danom konkrétnom prípade nepostačuje ospravedlnenie, a to predovšetkým z hľadiska intenzity, rozsahu a trvania nepriaznivých následkov, vzhľadom na postavenie v rodine a spoločnosti.

Za situácie, ak predmetom konania pred OS Vranov nad Topľou vo veci sp. zn. 3 C 51/2009 bol nárok na náhradu už iba nemajetkovej ujmy, bolo potrebné sa s týmto nárokom náležitým spôsobom vypořadať. Možnosť priznania peňažitej satisfakcie predpokladá, že sa primerané morálne zadosťučinenie ako primárna forma zadosťučinenia ukazuje v konkrétnom prípade preukázateľne ako nepostačujúca, takže stráca svoju účinnosť a funkčnosť. Táto nedostatočnosť morálnej satisfakcie musí byť z hľadiska intenzity trvania, rozsahu, ohlasu nepriaznivých dôsledkov na postavenie dotknutého v rodine, v oblasti podnikania, v oblasti práce vždy bezpečne zistená a preukázaná. Nestačia iba subjektívne pocity dotknutej fyzickej osoby. Keďže pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy musí mať súd nielen preukázané, že sú tu také okolnosti dokladujúce, že v konkrétnom prípade nestačí zadosťučinenie podľa ust. § 13 ods. 1 O. z., ale aj skutočnosť, že či ide o takto vymedzenú nemajetkovú ujmu, je vždy vecou voľnej úvahy súdu podľa zhodnotenia celkovej povahy konkrétneho prípadu a jednotlivých okolností. V danom prípade prvostupňový súd svoje rozhodnutie založil na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách vo vzťahu k zistenej miere zásahu do osobnostných práv žalobcu, v rozhodnutí jasne konkretizoval, že zverejnenie ospravedlnenia, ktoré bolo uložené žalovanému je v danom prípade postačujúce. Zdôvodnil aj ďalšie hľadiská a zistenia. Odvolací súd nezistil, aby prvostupňový súd porušil zásady vyplývajúce z ust. § 132 O. s. p. v súvislosti s hodnotením dôkazov. Zásada vyjadrená v ust. § 18 O. s. p. (dbať na rovnaké postavenie účastníkov a zaistiť im rovnaké možnosti k uplatneniu ich práv) neznamena bez všetkého povinnosť súdu vyhovieť všetkým dôkazným návrhom účastníkov, resp. prevziať na seba dôkaznú povinnosť. Otázky spojené, s prevádzaním a hodnotením dôkazov upravuje Občiansky súdny poriadok a len ten súdu ukladá, aby dôkazy hodnotil podľa svojej úvahy, a to tak jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach (§ 132 O. s. p.) a aby rozhodol vo veci na základe zisteného skutkového stavu (§ 153 ods. 1 O. s. p), pričom len jemu prislúcha rozhodnúť o tom, ktoré z dôkazov navrhovaných účastníkmi prevedie, ktoré nie (§ 120 ods. 1 a 2 O. s. p.). Nemožno preto vidieť porušenie zásad vyjadrených v ust. § 18 O. s. p. a tiež tých, ktoré sú dané ustanovením článku 36 Listiny základných práv a slobôd, ak súd nevyhovie všetkým dôkazným návrhom účastníkov, pretože z dôkazov do tej doby prevedených možno skutkový stav posudzovanej veci bezpečne usúdiť, je však vecou súdu, ako s rozporom medzi prevedenými dôkazmi naloží, ale aj jeho povinnosťou prevedený

dôkaz odporujúci dôkazom ostatným v zmysle § 120 ods. 1 O. s. p. hodnotiť, zdôvodniť a v odôvodnení rozhodnutia svoje stanovisko k tomuto dôkazu primerane vyložiť (§ 132 ods. 1; § 157 ods. 2 O. s. p.). Prvostupňový súd sa vypořiadal so všetkými zisteniami, ktoré vyšli v priebehu konania najavo, zhodnotil celý skutkový stav veci a k svojim úvahám prijal aj jasné právne závery.

Keďže ani žalobca na dotazy súdu (pojednávanie dňa 25. 9. 2009) neoznačil žiadne iné alebo novšie skutočnosti a okolnosti, ktoré by mali vplyv na posúdenie predmetu sporu vo vzťahu k jeho žiadanej náhrade nemajetkovej ujmy, preto mohol vychádzať len z tých zistení, ktoré boli dovtedy súdom v konaní zabezpečené a účastníkmi označené. Z nich vyvodil správne závery a odvolací súd sa s nimi stotožnil.“

11. K sťažovateľom vznesenej námietke k postupu okresného súdu v rozpore s ustanovením § 120 OSP (bod 3 a 7) ústavný súd už iba poznamenáva, že zo súdneho spisu vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 3 C 51/2009 vyplýva, že tento listom z 19. februára 2009 vyzval stranu sťažovateľa, aby oznámila dôkazy na preukázanie uplatneného nároku (vrátane označenia svedkov), na ktorú sťažovateľ reflektoval podaním zo 4. marca 2009, v ktorom označil dôkazy (výsluch 4 svedkov). Sťažovateľom navrhnuté dôkazy okresný súd na pojednávaní konanom 24. apríla 2009 aj vykonal, s výnimkou výsluchu jedného nevrhnutého svedka, k potrebe vypočutia ktorého sťažovateľ uviedol: „*pokiaľ sa týka výsluchu svedka JUDr. J. V., tak žalujúca strana netrvá na výsluchu tohto svedka*“. Následne okresný súd na pojednávaní konanom 25. septembra 2009 vyzval sťažovateľa a jeho právneho zástupcu na oznámenie ďalších návrhov na doplnenie dokazovania na súde, ku ktorému sťažovateľ a jeho právny zástupca zhodne uviedli, že „*my nemáme ďalšie návrhy na dokazovanie*“. Okresný súd potom ukončil dokazovanie a vyhlásil vo veci rozsudok. Uvedený procesný postup okresného súdu bol aj podľa názoru ústavného súdu súladný s Občianskym súdnym poriadkom, čo napokon konštatoval aj krajský súd (bod 10 *in fine*).

12. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať

všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

13. Podstatná argumentácia sťažovateľa spočívala (bod 3 a 7) v nesprávnej interpretácii § 120 OSP súdmi (ktoré ustanovenie „*vyložili nesprávne*“). V nadväznosti na to sťažovateľ nesúhlasil s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym názorom súdu, teda s interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jeho právnej veci. V danej veci ústavný súd nezistil, že by napadnutý postup a rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 11 Co/12/2010 z 22. apríla 2010 boli svojvoľné a že by zasahovali do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše

treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

14. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je namietaný rozsudok krajského súdu aj náležite odôvodnený.

15. Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom krajského súdu konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označených práv (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.B

K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu

16. Sťažovateľ v súvislosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu namietal tiež porušenie základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

17. Keďže sťažovateľ namietal porušenie svojich práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj podľa čl. 1 dodatkového protokolu len z dôvodu svojvoľnosti a arbitrárnosti záverov napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne uvedeným článkom ústavy a dodatkového protokolu, ktoré mali byť podľa neho taktiež porušené. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom a rozsudkom krajského súdu a možným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno vzhľadom na to uvažovať ani o porušení ďalších sťažovateľových práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ani podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

18. Absencia porušenia ústavnoprávných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru (IV. ÚS 116/05). Ústavný súd totiž v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom toho, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy. Z uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa je aj v časti namietajúcej porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu zjavne neopodstatnená.

III.

19. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého rozsudku

krajského súdu), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde k rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudca Milan Ľalík.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2010